

Еремия.

(Унесено). Да — да !

Бистра.

И чакъ тогава ще се прибере . . . и, прѣдстави си, той нѣма ни единъ противникъ.

Еремия.

Ако това е вѣрно, споредъ менъ то ве е негово достоинство.

Бистра.

Защо ?

Еремия.

Защото всѣки, който пагази въ общественнитѣ борби — трѣбва да застане на извѣстно мѣсто и да обяви грѣшкитѣ на противникитѣ си. А стори ли това — то вече създава и противници.

Бистра.

Не, ама азъ казвамъ човѣкъ да бѣде толкова силенъ, че всѣки да признава правото му.

Еремия.

Така би било, ако хората мислѣха само съ човѣшкия си умъ, а не и съ всѣкидневнитѣ си интереси. Интереситѣ — ето днешния умъ, па ако щещъ той е билъ и отъ вѣкове.

Мълчание.

VI.

Инокентий.

(Влиза на бърже). Не сте ли виждали луличката ми тѣдѣва.